

PÍSEČNÉ DUNY, ZÁPADY SLUNCE A NESMĚLÉ DOTEKY

PETRA SCHIEROVÁ

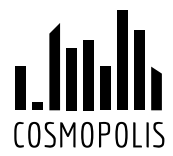
Psí

Pohodová
romance

lásk

COSMOPOLIS

*Psí
láská*

Přeložil Rudolf Řežábek

First published in 2019 by © Verlagsgruppe HarperCollins Deutschland GmbH,
Hamburg

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2025

Translation © Rudolf Řežábek, 2025

Cover illustration © Michael Michajlov, 2025

ISBN 978-80-271-5537-8

KAPITOLA 1

Lars tiše zaklel, protože palivoměr jeho SUV s jasně slyšitelným pípnutím rudě zablikal. Za normálních okolností by plná nádrž snadno stačila až domů, ale tohle pondělí se zdálo, že úplně všichni cítí potřebu se na německých dálnicích ukázat a postarat se o příslušně dlouhé dopravní zácpy. Cesta domů z Zell am See mu už trvala skoro dvakrát déle než obvykle, a proto byl patřičně podrážděný. Přitom stejně jako při poslední návštěvě v loňském roce byla IONICA, kongres spojený s výstavou o e-mobilitě na vodě, velmi zajímavá a přinesla mu několik nových podnětů, inspiraci, a hlavně mnoho důležitých a užitečných nových kontaktů.

Jeho loděnici, kterou vedl několik měsíců a kde chtěl společně s bratrem Thorstenem a dvěma dalšími zaměstnanci stavět motorové čluny a jachty, se budou nové poznatky nepochybně hodit.

Zamířil s autem z dálnice k nejbližšímu odpočívadlu s čerpací stanicí a špatnou náladu se snažil zahnat uklidňující hudbou. Proto přešel od rádia, které nepřetržitě hrálo rockovou muziku, na flash disk s vážnou hudbou, kterou obvykle poslouchal spíš v práci, když se musel soustředit na složité problémy a detaily.

Vybral si album svých oblíbených skladeb od Chopina, a jakmile uslyšel první romantické tóny, hned se trochu uvolnil. Bratr si často

dělal legraci z toho, že obvykle tak drsný a někdy i vznětlivý Lars Verhoigen dává při relaxaci přednost natolik emotivní hudbě. Sám Lars se tomu čas od času také usmál. Jeho láska ke klasické klavírní hudbě se zrodila teprve během posledních sedmi nebo osmi let, kdy cestoval po světě, prošel náročným studiem a konečně si jakž-takž uspořádal život.

Předtím byl v podstatě jenom rváč a povaleč, s hlavou plnou nápadů i nesmyslů, ale bez jakékoli snahy na sobě nějak pracovat. Hněv a sebelítost ho na dlouhou dobu ovládly a způsobily, že vedl život, který mu při zpětném pohledu připadal jako ztráta času. Čas se ale nedá vrátit, a tak musel žít se svou minulostí – s nesčetnými, někdy neodpuštělnými chybami i s několika vzácnými, ale o to důležitějšími krásnými okamžiky.

Pár přátel při něm ale pořád stálo – i navzdory všem hloupostem, kterých se dopustil, a veškerým hříchům, za něž byl zodpovědný. Takovou loajalitu si nezasloužil, toho si byl velmi dobře vědom, a proto byl o to vděčnější, že se mu tahle přátelství podařilo zachovat.

Nehorázné ceny benzínu na dálniční čerpací stanici ho přiměly znovu zanádat, navíc mu už nějakou dobu kručelo v břiše. Odbočil tedy k malé pobočce Burger Kingu na čerpací stanici a zásobil se hamburgery, hranolky a velkým cappuccinem. Byl podvečer a na odpočívadle bylo docela živo. V některých spolkových zemích už začaly letní prázdniny, takže mnoho rekreantů mířilo k Severnímu moři, jak si už mohl všimnout během dne.

Lars položil papírový sáček s jídlem na sedadlo spolujezdce, sedl si za volant a dopřál si velký doušek horkého nápoje. Potom znovu pustil hudbu, zavřel oči a na chvíli položil hlavu na opěrku. Možná měl přece jenom letět, pomyslel si. Cesta do Rakouska a zpět byla docela vyčerpávající... a ve vzduchu aspoň nejsou dopravní zácpy.

Ale to by stejně ještě musel překonat vzdálenost ze Zell am See do Mnichova a z Hamburku do Lichterhavenu. Z odbavení, bezpečnostních kontrol a všech těch dodatečných letištních procedur by byl pravděpodobně stejně otrávený jako teď.

Nedaleko od něj zaskřípaly pneumatiky, což ho přimělo znovu otevřít oči. Zpočátku nepoznal, odkud ten hluk přichází. Pak ale spatřil mladého vousatého blondáka s jutovým pytle, jak běží lesíkem za druhou stranou čerpací stanice. Porost odděloval od odpočívadla a dálnice polovysoký kovový plot, pravděpodobně aby zabránil divokým zvířatům přiblížit se k vozovce.

Lars zamračeně sledoval, jak se muž zastavil, několikrát se rozhlédl a pak roztočil pytel tak, aby tvrdě narazil do kmene stromu. Nato ho odhodil na zem, ještě jednou do něj kopl a vrátil se ke svému autu. Lars to aspoň předpokládal, protože jen o chvíli později zavyl motor a znovu zakvílely pneumatiky.

Celá ta scéna mu připadala podivně neskutečná, ale zanechala v něm hodně špatný pocit. Co je v tom vaku? Samozřejmě věděl, že mnoho lidí nelegálně vyhazuje do lesa a na okraje silnic odpadky, a nejraději by každého z nich potrestal ranou pěstí do brady, ale kdo by vyhazoval odpadky v jutovém pytli a proč jimi nejprve praštil o kmen stromu a pak do nich ještě kopl, než se všeho zbavil?

Špatný pocit přerostl v děsivou předtuchu, ze které mu přeběhl mráz po zádech. Bez váhání zastrčil kelímek s kávou do držáku vedle sedadla a vystoupil z auta. Rychle se dostal k plotu a bez dlouhého přemýšlení ho jednoduše přeskočil. Při tom se zachytil o ostrou hranu a roztrhl si džíny. Neměl však čas na víc než na krátké rozzlobené odfrknutí. Ze všech sil běžel ke stromu, pod nímž ležel jutový pytel.

Už z dálky zaslechl žalostné zakňučení, při kterém mu ztuhla krev v žilách. Zároveň jím zalomcovala vlna neovladatelného hněvu a donutila ho zatnout ruce v pěst. „Ty zatracenej hajzle, k čertu s tebou!“

S tímto výkřikem padl vedle pytle na kolena a škubal za tkaničky, ale nakonec vytáhl kapesní nůž a hrubou látku prostě rozřízl.

Při pohledu, který se mu naskytl, na okamžik ztuhl hrůzou. V tašce ležela dvě zlatohnědá štěňata. Byla celá špinavá, jedno z nich bylo mrtvé. Z rány na hlavě prosakovala krev, ale tělíčko bylo ještě teplé. Štěně mělo – očividně po nárazu do kmene – zlomený vaz a rozdrcenou lebku.

Larsovi se do očí draly slzy hněvu, ale okamžitě se soustředil na druhé štěně, které stále ještě dýchalo a znovu žalostně zakňučelo.

„Zatraceně, chudáčku, co ti to ten chlap jenom udělal?“ Jutový pytel velmi opatrně roztrhl, aby si tu nadílku prohlédl zblízka. Psík zakňučel a pak zaštěkal tak vyděšeně, že to Larsovi znovu vehnalo slzy do očí. Jestli existovalo něco, co opravdu k smrti nesnášel, bylo to násilí na zvířatech. Pohled na bezbranné tvorečky mu málem zlomil srdce.

„Neboj se ničeho, drobku, neublížím ti.“ Opatrně se pokusil vytáhnout štěně z pytle, ale to vyděšeně zakňučelo a chňapalo kolem sebe.

Nech mě, nech mě! Auuajs, to ne! Nedotýkej se mě! Kousnu tě!

„Au! Máš pěkně ostré zoubky.“ Lars pustil zvíře, které očividně trpělo bolestmi, a místo toho vytáhl z pytle mrtvé štěně. „Zatraceněj sráči!“ Smutně se podíval na bezvládné tělíčko a pak se pátravě rozhlédl kolem. Nemělo smysl brát mrtvé štěně s sebou. Lesní půdu tady kolem stromu pokrývala tenká vrstva listů z předchozího roku, pod ní byla kyprá humusová půda. Lars holýma rukama vyhrabal jámu, vložil do ní mrtvé zvířátko a zahrnul je hlínou a pořádnou hromadou listů. Jestli tu jsou divoáci nebo lišky, nejspíš zdechlinu znovu vyhrabou, ale to je běh přírody a aspoň to nezpůsobí žádné další škody. Druhé, stále ještě kňučící štěně, naopak určitě vezme s sebou a odnese ho k veterináři, ale ne v tomhle zatraceném jutovém pytli.

Lars si odhodlaně svlékl šedou mikinu, kterou měl na sobě přes bílé tričko, protože červnové počasí se zase jednou rozhodlo připomínat spíš duben. Rozprostřel ji na zem a opět sáhl po štěněti.

Au, au, au, to strašně bolí! Nesabej na mě, nebo tě znovu kousnu. Nechci, slyšíš, pusť mě!

„No tak, uklidni se, nechci ti ublížit, štěňátko. Jestli ti mám pomoci, musím tě vyndat z téhle hrozné věci.“

Ne, au, přestaň, pusť mě! Au, haf, nech mě!

Štěně se svíjelo a vřeštělo strachem a bolestí, znovu chňaplo po Larsově ruce, ale ten se tentokrát nezalekl.

„Všechno bude zase v pořádku. Hned to budeme mít za sebou. Zbavíme se toho ošklivého pytle, jo? No tak, auvajs, nemůžu ti pomoci, když mě budeš pořád kousat.“ Lars se snažil mluvit velmi tiše a klidně, aby toho zoufalého tvorečka nevyplašil ještě víc, než už zjevně byl. Psí tělíčko se silně třáslo a opakované vytí a pískání pronikalo Larsovi až do morku kostí. „Uklidni se, vidíš, už to bude. Pomůžu ti.“

Pomůžeš? Ty? Jsi ošklivý, obrovský chlap, člověk jako ten druhý, který mi vždycky ubližoval. A – čmuch, čmuch – kde je bráška? Před chvílí tu ještě byl, a už tu není. Připravil jsi mě o něj. Nechci být úplně sama, a už vůbec ne s takovým zlým člověkem, který mi zase ubližuje. Au, au, au, to všechno tak moc bolí. Já to už nechci.

Lars si bezděčně přejel hřbetem ruky po očích, když se mu konečně podařilo štěňátko z jutového pytle vyprostit a položit ho na mikinu.

„No vida, ty jsi malá fenečka,“ konstatoval po bližším prozkoumání. „Co ti to ten darebák jenom udělal?“ Úzkostlivě hledal na zvířecím těle otevřené rány, ale žádné nenašel. Malá však při každém dotyku žalostně vyla, takže určitě měla vnitřní zranění, nebo dokonce zlomené kosti.

Lars si prohrábl krátké černé vlasy a podíval se na své auto. „Vezmu tě hned k Luise, ta ti pomůže,“ slíbil a velmi pečlivě zabalil zvířátko do mikiny. Když raneček zvedl, fenka znovu zapištěla a trochu se zavrtěla. Dokonce ze sebe vyloudila úzkostné zavrčení, což Larse málem rozesmálo. „Ty jsi ale malá bojovnice, že? To je dobře, snad se zase brzy uzdravíš.“

* * *

„To byla skvělá práce.“ Doktor Arend Weisenau uznale kývl na Luisu Messnerovou, zatímco si myl ruce. „Jsi stále zkušenější a zručnější, přesně tak, jak to má být. A to už je u takové operace co říct.“

Luisa si utřela ruce a pak sáhla po houbičce a saponátu na čištění operačního stolu. Také se usmála. „Ten vřed se musel okamžitě odstranit, jinak by se ještě víc zanítil a pak by se možná něco dostalo i do krevního oběhu. To už by ta kočka nepřežila.“

„To je pravda. Škoda že majitelka tak dlouho čekala, než k nám přišla. To nebohé zvíře to málem stálo život.“

„Naštěstí jen málem. S trochou štěstí z toho zůstane jen malá jizva.“ Luisa stůl pečlivě postříkala čisticím prostředkem a poté ho otřela houbičkou. „Ale teď jsem úplně vyřízená. Nevím, co se to dnes děje. Samé urgentní případy...“

„Ano, některé dny je to opravdu peklo.“ Bělovlasý starší veterinář, s nímž Luisa ordinaci společně provozovala, odložil chirurgické nástroje vedle umyvadla, aby je umyli, obvazy a další náčiní vrátil zpět do skříněk.

Ve dveřích se objevila sedmnáctiletá Nina, která čas od času v ordinaci vypomáhala a o letních prázdninách tu absolvovala place-nou stáž. „Uložila jsem Kitty vedle do druhého boxu, takže zatím je všechno hotové. Greta řekla, že už můžu jet domů. Musím ješ-

tě něco nachystat pro mámu, dnes má narozeniny a večer vyrazíme všichni společně na večeři. Nevadí, když půjdu?“

„Samozřejmě ne, o tom jsme mluvily už dnes v poledne,“ přikývla Luisa. „Pozdravuj ode mě rodiče a ještě jednou vyříd' matce moje srdečné blahopřání. A abych nezapomněla, řekni Gretě a Kirsten, že už můžou skončit a jít domů. Já musím ještě vyřídit nějakou administrativu a dneska přespím nahoře, abych mohla sledovat Kitty.“

„Tak jo, díky. Uvidíme se zítra!“ Nina se otočila a vzápětí zmizela. Krátce nato se z přijímací místnosti ozval její hlas a smích dvou asistentek.

„Potřebuješ ještě s něčím pomoci?“ Doktor Weisenau zamkl skříň s léky a podal jí klíč. „Jestli ne, šel bych teď taky domů. Víš přece, že žena a já dnes slavíme dvaatřicáté výročí svatby...“

„Třicet dva let!“ Luisa se širokým úsměvem na rtech přistoupila ke staršímu kolegovi a krátce, ale vřele ho objala. „To je prostě báječné. Klidně jděte domů, já to tu zvládnou.“ Její úsměv se změnil v potutelný úsměšek. „Ale ne že manželce zase vyvedete nějaký kanadský žertík.“

„Proč ne?“ zasmál se doktor Weisenau. „Když to neudělám, bude si ještě myslet, že jsem nemocný nebo tak něco. Ne ne, oba to prostě potřebujeme, jinak bychom se za celé ty roky manželství určitě nudili.“

„Myslím, že je skvělé být tak dlouho šťastně ženatý.“ Luisa se zamyšleně podívala z okna na cvičiště, které Christina vybudovala na jedné z výcvikových luk své psí školy. „Doufám, že moje sestra a Ben to taky dokážou. A Alex a Melanie.“

„O tom jsem přesvědčen.“ Doktor Weisenau k ní přistoupil a poplácal ji po rameni. „Tvůj bratr i sestra projevili při výběru svých manželských partnerů pozoruhodně dobrý vkus. Vzájemně se velmi zvláštním způsobem doplňují – stejně jako já s Terezou. Podle mě je

to nejlepší recept na šťastné manželství. Jin a jang. Protiklady se jak známo přitahují, a když se navzájem doplňují, vzniká skvělý celek. I ty to jednou zažiješ, Luiso, tím jsem si naprosto jistý.“

„Já?“ Luisa se zasmála a odhrnula si za ucho blondátou kadeř, která se jí uvolnila z jednoduchého copu. „Jak asi, když od rána do večera prostě jenom pracuju a pracuju? Tady v ordinaci pana Božského určitě nepotkám.“

„Pana Božského?“ Doktor Weisenau se také uculil. „Vy mladí a ty vaše novodobé výrazy. Ale proč by se jednoho dne nemohl zjevit tady u dveří? Tvůj rytíř v lesklé zbroji.“

Luisa pokrčila rameny. „Protože něco takového se odehrává jen v knihách a filmech. V reálném životě musíte vyjít ze dveří a něco udělat, abyste se s někým seznámil. Ale na to momentálně prostě nemám čas... a příměně řečeno ani chuť.“

„Tak dobře, jak myslíš.“ Weisenau se usmál ještě víc. „Jsi ještě velmi mladá, takže máš všechny možnosti otevřené. Ale jak se hezky říká: odříkaného chleba největší krajíc.“

„To pro mě spíš neplatí.“ Luisa se smíchem hodila houbičku do dřezu, napustila vodu a začala důkladně čistit chirurgické nástroje. „Ale není to zase tak špatné. I takhle se cítím opravdu v pohodě. Která šestadvacetiletá holka může říct, že si už splnila sen mít vlastní veterinární ordinaci, a zároveň pracovat na disertační práci?“

„To máš ovšem pravdu, Luiso, to je opravdu pozoruhodné.“ Weisenau už stál ve dveřích a znovu se k ní otočil. „Na to můžeš být velmi hrdá.“

„Však taky jsem. A vděčná.“ Zvážněla. „Bez vás bych to všechno nikdy nedokázala.“

„No no, hlavně teď nebuď sentimentální. Víš, že mě to vždycky dost znervózňuje.“ Starší veterinář se zasmál a vzdálil se.

Luisa zavrtěla hlavou a s úsměvem na tváři ho provázela pohledem, ale pak se rychle začala opět věnovat úkonům, které byly po operaci nutné a jež stále ještě většinou prováděla sama, i když je mohla také přenechat zdravotním asistentkám.

Zatímco měla stále plné ruce práce na operačním sále, po Nině a doktoru Weisenauovi opustily ordinaci i Kirsten a Greta, aby si užily zasloužený volný večer. Luisa ještě chtěla aktualizovat několik složek pacientů a pak si objednat pizzu z *Alibaby*, možná se podívat na nějaký film, a přitom sledovat bezpečnostní kameru, jestli se stav operované kočky nezměnil.

Bylo velmi praktické, že v horním patře se nacházel malý byt, který dříve užívala její starší sestra. Tak mohla Luisa v případě potřeby zůstat nablízku svým pacientům. Zvířata na veterině nezuůstávala přes noc často, ale když už ano, chtěla se ujistit, že jí nic neunikne. Její vlastní byt byl ve staré zástavbě na okraji centra Lichterhavenu, asi deset minut chůze od ordinace. To byla příjemně krátká cesta do práce, ale v akutních nouzových případech, jako byl ten dnešní, raději zůstávala tady v domě.

Zrovna když si sedla ke stolu ve své malé kanceláři za ošetřovkami a otevřela složky dnešních pacientů, najednou uslyšela hluk auta, které vysokou rychlostí vjelo na dvůr kliniky a se skřípěním pneumatik zastavilo.

S jistou předtuchou vstala ze židle a v příštím okamžiku uslyšela, jak se otevřely domovní dveře. Hluboký, lehce chraptivý mužský hlas jí byl až příliš povědomý. Mimoděk se jí křečovitě sevřel žaludek a v hrudi se jí rozbušilo srdce.

„Luiso? Luiso, jsi tady? Nebo doktor Weisenau? No jo, to bude v pořádku, maličká, pomoc brzy přijde. Neplač. Luiso!“

Ještě nikdy neslyšela Larse Verhoigena takhle zoufalého, proto své spontánní reakci na jeho přítomnost nevěnovala pozornost

a rozběhla se k němu. „Co se stalo? Panebože, koho jsi to přinesl?“ Prudce se zastavila těsně vedle něj a zírala na uzlíček z šedé mikiny s knučicím štěnětem. Bez váhání popadla Larse za paži a vedla ho s sebou do jedné ze dvou ošetřoven. „Polož ho na stůl. Srazilo ho auto?“ Zatímco mluvila, už si nasazovala jednorázové rukavice.

„Ji. Je to fenka.“ Lars velmi opatrně položil zvíře na stůl. „Nějaký hajzl nechal tu malou a ještě jedno štěně v lese za čerpací stanicí na dálnici... opuštěné.“

Neomylně zaslechla jeho zaváhání a po dalším pozornějším pohledu na knučicího drobečka zamračeně vzhledla. „Opuštěné?“

Vystrčil výraznou bradu pokrytou třídenním strništěm. „Strčil je do jutového pytle, praštil s nimi o strom, kopl do nich a nechal je tam ležet. Druhé štěně to nepřežilo. Tahle krasavice měla prostě neuvěřitelné štěstí, že jsem celý incident náhodou viděl. Kdybych toho chlapa chytil...“ Odmlčel se a bylo jasné, co by nejraději tomu trýzniteli zvířat udělal.

Luisa s ním dokázala soucítit. „Takový bezohledný idiot. Už jsi ho nahlásil?“ Velmi pečlivě si prohlédla štěně, které vypadalo naprosto vyčerpané a vystrašené, ale zřejmě už nemělo sílu se bránit nebo se pokusit o útěk.

„Ne, ale chystám se na to. I když to stejně k ničemu nebude, protože sice můžu popsat, jak ten chlap vypadal, ale nevím, kdo to je ani odkud pochází. Ani jsem neviděl jeho auto.“

„Ale možná se něčeho dopustil už dříve a policie má jeho popis. No no, jen klid,“ přerušila Luisa své úvahy, když štěně hlasitě zanaříkalo. „Tak jak jsi na tom?“ Konečky prstů jemně prohmatala zvířeti žebra. „Asi je má nalomená. Ty ubohý chudáčku, bude to ještě chvíli bolet.“

„Napadlo mě, jestli neutrpěla vnitřní zranění.“

Luisa přikývla. „Půjdu ji zrentgenovat a udělám pár dalších vy-

šetření. To bude chvíli trvat. Klidně ji tady nech a vrať se domů. Dobře se o ni postarám.“

„Ne.“ Lars k Luisinu bezmeznému údivu vehementně zavrtěl hlavou a pohladil štěně ukazováčkem po uchu tak jemně, že se jí znovu sevřel žaludek. „Nenechám ji samotnou.“ Na chvíli se odmlčel a ušklíbl se. „Nechápej mě špatně, jsem si jistý, že u tebe je v těch nejlepších rukou. Proto jsem hned přijel právě sem. Ale...“ Ještě jednou se dotkl ucha fenky, která vzápětí tiše kýchl a zakňučela. „Myslíš, že bych si ji mohl prostě nechat?“

Cože? Nechat? Ty mě? Ne ne, jsi velký, zlý člověk. Nezůstanu s tebou. V žádném případě. Jen bys mi zase ublížil, stejně jako ten druhý. Jdi pryč!

Rozhořčený a zároveň bázlivý štěkot a vrčení, které ze sebe fenka vypravila, přiměly Luisu pozvednout obočí. „Chceš ji adoptovat?“

„Proč ne? Zaslouží si dobrý domov, nebo snad ne?“

„Samozřejmě. Ale nezdá se, že by k tobě měla moc velkou důvěru.“

„Ty zřejmě taky ne.“ Lars se podíval na štěně s podivným výrazem v očích. „Dej nám trochu času. Nakonec se spolu nějak srovnáme.“

Luisa polkla, když viděla jeho výraz. I když věděla, že mluví jen o štěněti, všimla si dvojznačnosti jeho slov. Usilovně si pohrávala s lékárníčkou, vytáhla dvě různé injekční stříkačky a obě položila vedle štěněte. „Máš s chovem psů vůbec nějaké zkušenosti?“

„Ne. To bys ale přece měla vědět.“ V hlase mu zazněl podivný podtón, což ji donutilo vyhnout se jeho pohledu. „Ale někdy to musí být poprvé, že? Nebo je na tom, že bych si ji nechal, něco špatného?“

Luisa mu chtěla na tuto otázku nejprve odpovědět kladně, aby mu připomněla, jak povrchně a nezodpovědně žil většinu svého života. To by však bylo nespravedlivé, protože loni, když se po sedmi letech nepřítomnosti vrátil do Lichterhavenu, ukázal se městu a svým starým přátelům a známým v úplně jiném světle. Převzal starou

loděnici poblíž přístavu, kterou jeho otec, zkušený stavební podnikatel, získal před dávnými časy, ale nikdy ji nepoužíval. Lars ji nechal zrekonstruovat a naplnil ji novým životem. Přinejmenším to vypadalo tak, že už získal nějaké zakázky. Její starší bratr Alex byl už od školních let Larsův blízký přítel a občas jí vyprávěl o tom, co Lars chystá.

Luisa tyto informace nasávala jako houba, zcela automaticky, protože si nemohla pomoci, ale přitom se od Larse Verhoigena držela co nejdál. Před osmi lety byla tak hloupá, že mu dovolila, aby jí zlomil srdce. Časem se rány zahojily, ale ona se znovu takovému riziku nevystaví a toho muže si už do života nepustí.

Tehdy si myslela, opravdu věřila, že... Ne, tak dost! Než si tu myšlenku třeba jen náznakem mohla připustit, nesmlouvavě ji zapudila do stejného temného zákoutí srdce jako svou rozzlobenou a nekontrolovatelnou reakci na Larsovu blízkost. Ten muž pro ni byla vyřešená záležitost a tak to zůstane.

„Nic nebrání tomu, aby sis ji nechal. Původní majitel se jí chtěl zřejmě zbavit, takže by jinak skončila v útulku.“ Vzala do ruky jednu ze dvou injekčních stříkaček. „Je mi líto, maličká, ale teď to bohužel trochu píchne.“

Au, au, au. Vy lidé jste tak strašně zlí! Já to nechci. Přestaňte s tím. Kdybych nebyla tak slabá... pčík. Jejda, co to? To je zvláštní... Proč to najednou bolí méně a méně?

„Copak jí to dáváš?“ Lars zvědavě sledoval každý pohyb Luisiných rukou.

„Lék proti bolesti, který má také mírně uklidňující účinek a připraví ji na narkózu.“

„Narkózu?“ Polekaně zvedl hlavu.

„Musím ji zrentgenovat, jak už jsem říkala, a udělat ještě nějaká vyšetření, během kterých musí ležet v klidu. Nejlepší způsob, jak

toho dosáhnout, je použít lehkou narkózu.“ Jen na okamžik k němu zvedla oči. „Je ti jasné, že když ji adoptuješ, vezmeš tím na sebe na deset až patnáct let velkou odpovědnost?“

„Naprosto.“ Jeho tvář zůstávala při těch slovech vážná a klidná. „Jako dítě jsem vždycky chtěl mít psa.“

„Každé dítě chce domácího mazlíčka.“ Její pohled se k němu znovu stočil. „U tebe bych to ale nečekala.“

„Třeba jsem si tohle přání nechal pro sebe. Musíš ale uznat, že jsem to se psy vždycky uměl. Včetně těch vašich. Dokonce i Polly mě měla ráda, a ta byla opravdu hodně vybíravá.“

Při vzpomínce na sestřinu fenu kolie se Luisa musela usmát. „To je pravda. Bylo to skvělé zvíře, ale když se jí někdo nezamlouval, nedalo se nic dělat.“

„A Boss mě má taky rád,“ připomněl Lars amerického buldoka, který patřil Christině a jejímu novomanželu Benovi.

„Boss má prostě rád každého člověka, který je milý.“

„Takže já jsem milý?“ V jeho hlase se opět objevil podtón, tentokrát zjevně pobavený.

Luisa se přinutila zaměřit pohled na štěně, které bylo nyní mnohem klidnější. „Milý k Bossovi, tak jsem to myslela. Na chvíli ji pohlídej, dokud nepřipravím rentgen.“ Spěšně opustila místnost a vstoupila do sousední ordinace, kde byl umístěn rentgen a ultrazvuk.

* * *

Když Luisa odcházela z ošetřovny, Lars za ní zamyšleně hleděl. Byla to rozvázná a velmi kompetentní veterinářka, přestože praxi ještě nevykonávala tak dlouho. Na první pohled bylo zřejmé, že ji profese veterinářky zcela pohltila, a právě proto by se s poraněným štěnětem nikdy nevydal nikam jinam než k ní.

Milovala zvířata nade vše, měla přirozenou potřebu jim pomáhat, a pokud to bylo jen trochu možné, léčit je. Veterinární medicína pro ni nebyla jen práce, ale poslání, které se projevilo už v sedmi nebo osmi letech – tehdy se postarala o prvního ježka se zraněnou nožkou a uzdravila ho, o několik let později léčila straku se zlomeným křídlem.

Právě její oddanost tomu, co milovala a k čemu byla předurčená, byla jedním z hlavních důvodů, proč před osmi lety opustil Lichterhaven... a samozřejmě skutečnost, že si strachem div nenadělal do kalhot, ale na to raději dál nemyslel. Mnohem důležitější bylo, že udělal jedinou správnou věc. Když ji tu teď viděl, vystudovanou v rekordním čase, s blížícím se doktorátem a uprostřed její zbrusu nové ordinace, věděl, že bolest, kterou jí – a tím i sobě – způsobil, přinesla také něco dobrého. Dala jí sílu stát se tím, čím je dnes, a také ho nechat za sebou.

Nyní, po tolika letech, se už na tu dobu mohli ohlédnout s klidem, na onu epizodu z minulosti zapomenout a pokračovat ve svých životech jako dobří přátelé. Nic jiného, tím si byl naprosto jistý, by nikdy – nikdy! – nedopadlo dobře.

„Musíme ji přemístit sem.“ Luisa přišla s pojízdným ošetřovacím stolem a přisunula ho vedle toho, na kterém štěně leželo. To teď s napůl zavřenýma očima velmi klidně a rovnoměrně dýchalo.

Přemístit? Co to znamená? Cítím se tak malátně a skoro nic mě už nebolí. To je tak zvláštní. Jejda, co to je? Já létám? Ale ne, teď ležím na něčem studeném. Ale na tom nezáleží, na ničem nezáleží. Už to prostě nebolí...

„Ta malá je trochu omámená,“ vysvětlila Luisa. „Dám jí teď velmi lehkou narkózu a provedu všechna zbývajících vyšetření. Počkáš tady, nebo...“

„Zůstanu tu, jestli dovolíš.“

Lehce přikývla a odsunula stůl vedle. „Jak ji chceš pojmenovat?“

„Pojmenovat?“ Zamyšleně sraštil čelo.

„Potřebuje jméno.“

„To je pravda.“ Na chvíli se zamyslel a přitom stále pozoroval Luisu při práci. „A co Jolie?“ Vyslovil to slovo francouzsky.

„Jolie?“ Luisa se na něj přes rameno překvapeně ohlédla, ale okamžitě se zase věnovala zvířeti. „To zní hezky.“

„Přesně to to znamená. To je první jméno, které mě teď napadlo,“ přiznal. „Protože je vážně moc hezká.“

„První nápad je často ten správný. Myslím, že Jolie je pro toho mrňouska velmi pěkné jméno.“ Umístila štěně pod rentgen do pozice, která Larsovi připadala dost nepřírozená. „Prosím, ustup za zástěnu,“ vyzvala ho, ale ani se na něj nepodívala. „Nenosím olověnou zástěru jen tak pro nic za nic. Určitě ti nechceme omylem modifikovat geny.“

Lars ji poslechl. „Dobře, moje geny se přesunuly do bezpečí.“

Luisa se tiše zahihňala. „Tak je to v pořádku. I když nepředpokládám, že by to pro tebe bylo tak důležité. Ale jistota je jistota.“

„To je pravda, jistota je jistota.“ Ze své pozice za zástěnou viděl jen čas od času část Luisiny paže a jednou její mimořádně hezký zadek, když se trochu sklonila doleva, aby něco nastavila na rentgenu. Okamžitě se přinutil odvrátit pohled jinam. „I když v současnosti nemám v plánu se reprodukovat.“

„Myslíš asi rozmnožovat se.“ Slyšel, jak se znovu zahihňala.

„Přesně tak.“

„Možná je to tak lepší. Kdo ví, jestli by se svět dokázal vypořádat s ratolestí Larse Verhoigena.“

„Vždycky záleží na tom, s kým by se moje geny smísily, ne?“ Sám nevěděl, proč rozhovor zavádí na tak tenký led, ale přes všechny výhrady najednou našli cestu zpět k nenucenému tónu, který jim byl kdysi vlastní. Copak by mohlo něčemu uškodit, kdyby navázali tam,

kde tehdy skončili, protože zasáhla touha a vášně a všechno obrátila vzhůru nohama? Tentokrát, rozhodl se sám za sebe, bude opatrnější a nebude znovu riskovat všechno, co pro něj kdy něco znamenalo.

* * *

Luisa nečekala, že na její vtip zareaguje. Překvapeně se zamračila, když navíc v Larsově hlase zaznamenala škádlivý tón. Jak dlouho už ho neslyšela? Vyvolalo to v ní příjemné škubání a mravenčení, stejně jako tehdy, tedy pokud si to dobře pamatovala. Pozor, nebezpečí! varoval ji hlásek v hlavě. Musí se mít na pozoru, aby neopakovala staré chyby. Jestli se Lars rozhodl, že je načas zнову naladit přátelský tón, bylo by hloupé na to nepřistoupit. Nyní je dospělá a má dostatek sebevědomí na to, aby obnovila někdejší přátelství. Přátelství, které jí i navzdory všemu, co se stalo, strašně chybělo.

„Kdyby ses do toho pustil, určitě bys rychle našel celou řadu zájemkyň,“ odpověděla s malým zpožděním.

„O moje geny?“ Krátce se zasmál. „To zní, jako by ženy v Lichterhavenu jen čekaly na to, až zazní startovní výstřel a zahájím lov.“

„Nebylo to tak vždycky?“ Opatrně otočila štěně do jiné polohy.

„Dřív jsem byl někdy i docela rád, když někdo lovil mě.“

„Sám jsi ochotně pronásledoval všechno, co nosilo sukni, třeba i jen v přeneseném slova smyslu.“

„Hele, byl jsem mladý a prostě jsem si neuměl pomoci!“ Jeho hlas se trochu přiblížil, ale slyšela, jak se zase stáhl za zástěnu, když si uvědomil, že rentgen ještě není hotový.

„A teď jsi moudřejší? Kdopak ti od té doby, co jsi zase tady, vtloukl do hlavy trochu rozumu?“

„Nebyl to nikdo místní. Svou dávku moudrosti – nebo sebepoznání – jsem postupně získal, když jsem byl pryč.“

„Takže tvůj výlet do velkého světa ti byl aspoň v něčem užitečný.“ Vypnula rentgen. „Teď už můžeš vylézt. O své geny se nemusíš bát.“

„Pracuješ vážně jako profík.“ V hlase mu rezonovalo uznání, když se k ní znovu zezadu přiblížil a konečně jí nahlédl přes rameno. „Vypadá tak bezmocně a utrápeně.“

„To taky je, obojí.“ Opatrně zvedla maličkou fenku zpět na pojízdný stůl. „Je jí nanejvýš deset týdnů. Není podvyživená, ale přesto by mohla být o něco silnější. Já prostě nechápu, co je to za lidi, kteří s bezbrannými tvory zacházejí takhle brutálně. Pravděpodobně měli moc štěnat a nemohli se jich zbavit nebo byli příliš líní je všechny nabízet a někam umístit. Kdo ví... Pro jistotu ji kompletně naočuju a sestavím ti harmonogram následného očkování. Kromě toho tu musí zůstat přes noc, abych ji mohla pozorovat. Bude chvíli trvat, než se z nazkózy probudí. Měl bys jet domů a nechat to na mně.“ Během řeči kontrolovala rentgenové snímky. „Tři lehce naštípnutá žebra, jak jsem předpokládala. Žádný náznak vnitřního krvácení, ale pravý hlezenní kloub vypadá také dost pohmožděně. Ještě ji ošetřím a obvážu. S trochou štěstí se ale rychle uzdraví. Zítra ji klidně můžeš navštívit. Jestli na tom bude dobře, můžeš si ji pak vzít domů, v opačném případě tu nějakou dobu zůstane pod dohledem.“

„Bez Jolie domů nepojedu.“ Larsův hlas zněl trochu otráveně. „Myslel jsem, že jsem to řekl dost jasně.“

„Promiň.“ Překvapeně se k němu otočila a okamžitě se musela zaklonit, protože se svými sto osmdesáti osmi centimetry byl asi o hlavu vyšší než ona. „Musí tu zůstat na pozorování. Myslela jsem, že bys mezitím mohl pro svou novou spolubydlící připravit vše potřebné. Nakoupit košík, krmivo, vodítko a podobně. Obchody jsou ještě otevřené.“

„To můžu udělat i zítra.“ Rozmrzelý tón se změnil v neutrální. „Ta

malá toho vytrpěla tolik, že ji teď určitě nenechám samotnou. Jak mi má začít důvěřovat, kdybych ji zase hned nechal na holičkách?“

„No dobře.“ Luisa se pousmála. „Vypadá to, že se ti dostala pod kůži. Není divu, je to fakt zlatíčko. Musíš si ale uvědomit, že může chvíli trvat, než ti skutečně začne důvěřovat. Kdo ví, co všechno už musela zažít. Ten krutý způsob likvidace byl pravděpodobně jen špičkou ledovce. Možná by sis o tom měl promluvit s Christinou. Ona se v těchto záležitostech vyzná nejlíp.“

„Už to mám v plánu.“

„S tou moudrostí jsi patrně načerpal i solidní porci zodpovědnosti.“

Pokrčil rameny, ale pak se zazubil. „Řekněme to takhle: protože jsem v tomto ohledu dosud nezaznamenal moc velké úspěchy u lidí, nemůže být na škodu nacvičit si to nejdřív s malým chlupáčem.“

Luisa se zdrženlivě usmála. „Tak to ti přeju hodně úspěchů. A teď mě nech pracovat, aby mohla ošetřit tu malou pacientku. Jestli chceš, můžeš si udělat pohodlí na židli v pooperační místnosti.“

„To je v pořádku, pokud u ní můžu zůstat.“

Luisa se na chvíli zamyslela a zvažovala všechna pro a proti. „V mé kanceláři je gauč. Pokud bys tu opravdu chtěl strávit noc, mohli bychom Jolie také umístit do otevřeného boxu a postavit ho vedle gauče. Normálně bych ji sledovala kamerou. Mám vedle ještě jednu právě odoperovanou kočku, takže tu stejně strávím noc, ale...“

„Ty tady přenocuješ?“ Lars se zájmem zvedl obočí.

„Ano, nahoře v bývalém Christinině bytě. Máme, jak jsem říkala, kamerový dohled. Ale jestli Jolie vezmeme do kanceláře, budeš mi muset dát vědět na mobil, kdyby se něco dělo.“

„Mohla by sis se mnou dát večeri.“ Šibalsky se usmál. „Právě jsem zaslechl, jak ti kručí v břiše. V autě mám ještě hamburgery a hranolky. Teď už budou studené, ale...“

„Chtěla jsem si objednat pizzu u *Alibaby*.“

„To je ještě lepší.“ Teď se už široce usmál a vytáhl mobil. „Tuňák, cibule a ananas?“

Rozpačitě si odkašlala. „Máš dobrou paměť.“

„Jsi jediná žena, co znám, která má na pizze ráda právě tuhle kombinaci. Na něco takového se nezapomíná.“ Bleskově vytočil číslo pizzerie. „Akby? Dobrý večer, tady je Lars Verhoigen. Dvě velké pizzy, prosím, jednu s tuňákem, ananasem a cibulí a speciální s extra uzeným masem a dvojitým sýrem. Cože? Ne, ne ke mně domů... Hádej.“ Zasmál se. „Přesně tak. Ne, do ordinace. Tak zatím.“

„Co to bylo?“ Luisa ho zamračeně sledovala, jak strká telefon zpátky do kapsy. „On jako hádá, kam má pizzu doručit?“

„A ani mu to nedalo moc práce.“ Lars se usmíval čím dál pobaveněji. „V celém Lichterhavenu zná nejspíš jen jednoho člověka, který má rád na pizze ananas s tuňákem.“

„No výborně, teď se to rozšíří rychlostí blesku.“

„Tvoje záliba v ananasu s tuňákem?“ Lars se smíchem pohladil štěně po uchu poté, co Luisa zvíře znovu přemístila, tentokrát do otevřeného přepravního boxu. „Myslím, že zpráva o téhle chuťové úchylce se už dávno roznesla po celém Lichterhavenu.“

„Ne, že ty a já...“ Rozpačitě se odmlčela.

„Že si spolu dáme pizzu?“ Mírně naklonil hlavu stranou. „Je na tom něco špatného?“

„Ne, samozřejmě že ne.“ Odpověděla příliš rychle, to si jasně uvědomovala, ale předstírala lhostejnost, jak jen to šlo. „Ale víš, jak rychle se u nás šíří drby.“

„No a? Zachránila jsi mou Jolie. To ať klidně všichni vědí. Pizza je to nejmenší, co ti za to můžu dát na oplátku.“

„Taky ještě ode mě dostaneš řádnou fakturu za náklady na ošetření.“

Znovu se zasmál. „Pak tu pizzu považuj za spropitné.“

Nikdy nedokázala odolat jiskřivému pohledu jeho jasně modrých očí. S úsměvem prošla kolem něj do kanceláře. „Nejlepší bude postavit ten box tady.“ Ukázala přímo vedle světle hnědé kožené pohovky. „A jen na okraj – nebyla jsem to já, kdo Jolie zachránil. To jsi byl ty. Já jsem jí jenom poskytla lékařskou péči.“

„Dobře, řekněme, že to byla týmová práce.“ Když přepravku položil na určené místo, narovnal se a krátce se jí dotkl palcem na tváři. „Díky.“

Leknutím sebou málem trhla. Krátký dotek měl stejný účinek, jako by jí procházely drobné elektrické výboje, a citelně zesílil jemné chvění jejího žaludku. Nejraději ze všeho by nahlas zaklela nad tím, že její autonomní nervový systém je zřejmě stále nastaven tak, aby na Larse Verhoigena reagoval takhle prudce. Mnoho let odloučení přece mělo zajistit, že se její hormony přeorientují jinam.

Navenek naštěstí zachovala klid. Klid, který předstírala od jeho návratu před rokem, aby se s novou situací vyrovnala.

„Není zač. Je to přece moje práce.“ Rychle, ale zase ne tak moc, aby to vypadalo jako únik, ustoupila stranou a otevřela malou ledničku v rohu kanceláře. „Dáš si drink? Je tady limonáda, voda, lehká cola a nealko radler.“

„Radler zní dobře.“ Počkal, dokud mu nepodá lahev, a neposadí se na pohovku, teprve potom se tam také uvelebil – naštěstí v určité vzdálenosti. Hned se také sklonil k psímu boxu a podíval se na Jolie. „Jak dlouho bude trvat, než se probudí?“

„Ne dlouho, nanejvýš asi čtvrt hodiny.“ Luisa si dopřála vydatný doušek radlera, pohodlně se na gauči opřela a natáhla si nohy daleko před sebe. „Doufám, že to pro dnešek byl poslední urgentní případ.“

„Měla jsi náročný den?“ Otočil k ní tvář, ale nepřestával štěně i nadále hladit.

„Některé dny nevím, kde mi hlava stojí. Jedna mimořádná situace za druhou.“ Dala si druhý doušek. „Sama bych to všechno vůbec nezvládla.“

„Jak se daří doktoru Weisenauovi?“

„Výborně.“ Při vzpomínce na staršího kolegu se usmála. „Dnes slaví s manželkou dvaatřicáté výročí svatby.“

„Klobouk dolů.“ Teď se Lars přece jen napřímil a také upil ze své lahve. „Být se stejnou ženou víc než tři desetiletí je úctyhodný výkon.“

„Myslíš?“ Otočila hlavu jeho směrem, ale přímo na něj se přitom nepodívala. „Nemyslím si, že manželství musí být vyčerpávající nebo obtížné, když jsi s tím správným člověkem. Samozřejmě i v dobrých manželstvích se někdy vyskytnou hádky nebo problémy, ale pokud oba drží při sobě, dokážou to společně zvládnout.“

„K tomu bohužel nemám co říct. Manželství, která jsem zblízka poznal, připomínala dříve či později očistec. Včetně manželského svazku mých rodičů.“

Teď se i Laura trochu narovnala a soucitně našpulila rty. „Vím, že v tomhle ohledu máš špatné zkušenosti. Kolikrát že se to tvůj otec oženil?“

„Čtyřikrát.“ Lars si sarkasticky odfrkl. „Nejspíš ani on sám už neví proč. Asi ho to bavilo.“

„Bavilo?“ Luisa se zamračila. „Člověk by měl uzavírat sňatek z lásky a ze žádného jiného důvodu.“

„Tohle slovo můj táta neumí ani vyslovit.“ Lars se rozmrzele zadíval na lahev radleru, kterou otáčel v ruce sem a tam. „Pro něj jde vždy o byznys a aby to dobře vypadalo. Za touhle fasádou se ale skrývá jen mizerný parchant. Mimochodem, čtvrtá manželka v současné době vyhrožuje, že taky podá žádost o rozvod, pokud otec nepřestane se svými neustálými zálety.“

„On ji podvádí?“ Úkosem vrhla na Larse zděšený pohled.

Znovu si odfrkl. „Je to snad novinka? Ale ano, nové je to, že se ani neobtěžuje držet své milostné sféry v tajnosti.“

„To je strašné.“ Luisa samozřejmě o pletkách Carla Verhoigena věděla dost, přinejmenším o těch, které v minulosti opakovaně vyvolávaly skandály – obvykle když ho jedna z manželek tak či onak senzačně opustila a vyvolala tím v Lichterhavenu pomluvy a drby. „Proč se s ním ty ženy vůbec zaplétají? Je přece známo, že tvůj otec... no jo.“

„Že je notorický záletník a zachází se svými ženami jako s kusem hadru?“ Lars se posměšně zasmál. „No co myslíš?“ Významně si promnul palec a prsty o sebe.

„Ale peníze samy o sobě neznamenají štěstí,“ namítla Luisa.

„Štěstí ovšem asi není to, co ty ženy u mého otce hledají.“

Luisa si zamyšleně dala další doušek radleru. „Vídáš se s ním občas?“

„Jedině pokud se tomu nelze vyhnout.“ Tentokrát natáhl nohy Lars, opřel se a zaklonil hlavu. „Od té doby, co jsem z něj doslova vymámil tu loděnici, jsem se mu vyhýbal. Naštěstí mě většinou nechává na pokoji. Asi se mu nelíbí, že jsem s sebou přivedl Thorstena. Nejspíš nečekal, že se někdy setká se svým nemanželským synem, a už vůbec ne, že tenhle potomek spojí síly s následníkem trůnu a přestěhuje se do Lichterhavenu.“

„Myslíš, že tvůj otec má výčitky svědomí? Bratr je jen o pět let mladší než ty, že? Alex se mi o tom zmínil. Tvoje matka byla tehdy ještě naživu.“

„Otec nic takového jako svědomí nemá. Bude ho strašně štvat, že se teď musí tvářit mile, a nejspíš se bojí, že by Thorsten mohl vznést nějaké nároky.“

„Což by nepochybně bylo jeho právo.“

Lars odmítavě mávl rukou. „Thorsten sám od sebe nebude vyhledávat kontakt ani vznášet nějaké požadavky. Žije si svůj život i bez otce a vůbec s ním nechce být spojován. Pokud by k tomu někdy došlo, asi bych ho musel nutit, aby svou část dědictví přijal.“

„Ale udělal bys to?“ Luisa se na něj pozorně podívala.

„Je to můj bratr.“ Pohled, který teď na ni Lars upřel, byl vážný a otevřený a nebylo třeba žádných dalších slov, aby vyjádřil, co si myslí.

Luisu to ohromilo a zároveň hluboce dojala. „To bylo štěstí, že jste se našli.“

Na Larsových rtech se objevil úsměv. „Proti tomu nemůžu nic namítat... I když ze začátku jsme k sobě cestu hledali dost složitě.“

„Musel to být pro tebe – pro vás oba – šok, když jste poprvé stanuli tváří v tvář.“ Luisa se snažila si tu situaci představit. „S Thorstenem jsem se setkala jen párkrát a velmi krátce, ale je ti neuvěřitelně podobný. Až na to, že má hnědé vlasy, ne černé. Ale jinak...“

„Rozhodně není pochyb o tom, že se tu projeví stejné geny,“ zavtipkoval. „Jestli mě to zaskočilo? No, jo... spíš ale rozčílilo. Nezlobil jsem se na Thorstena, který za to přece nemůže, ale na otce. Po všech těch odporných věcech, které už matce způsobil, jak pohrdavě se k ní choval za to, že se po mém narození prostě už nedokázala zdravotně úplně vzchopit, jí musel ubližovat ještě něčím takovým. A ona ho milovala, čert ví proč.“ Larsův hlas bezděčně zesílil a hněvivě se zachvěl. „Ale tím hnusným chováním ji nakonec přivedl do hrobu, o tom jsem přesvědčený. Možná zemřela na ten zatracený nádor děložního čípku, který jí metastázoval po celém těle, ale pravdou je, že ji život stálo zlomené srdce. Prostě už...“ Nasucho polkl. „Nedokázala bojovat.“

„Zlobíš se na ni kvůli tomu?“ Vždycky se ho na to chtěla zeptat,

ale nikdy se neodvážila, ani v době, kdy byli mnohem bližšími přáteli. Sama si neuměla vysvětlit, proč jí ta otázka tak snadno splynula ze rtů právě teď.

Lars se na chvíli zamyslel, než odpověděl: „Ne, na ni jsem se nikdy nezlobil. Vždy jen na otce.“ Podíval se Luise do očí. „Chceš říct, že jsem se na ni měl zlobit za to, že kvůli tomu, že zemřela, mě prakticky opustila? Že ani kvůli mně dál nebojovala?“

Luisa stísněně polkla. „Ano, něco takového. Víš, bylo by to docela pochopitelné...“

„Tak to ale nikdy nebylo. Neobviňoval jsem ji. Myslím, že bych jí tím křivdil. Nebyla dokonalá a svatba s mým otcem byla určitě jedna z jejích největších chyb, ale nemůžu jí vyčítat, že v určitém okamžiku ten boj vzdala.“ Když se v tu chvíli z psího boxu ozvalo tiché zakňučení, rychle odložil nyní prázdnou lahev radleru stranou a sklonil se ke štěněti. „Tak co, zlatíčko, jsi zase vzhůru? Ještě úplně ne? Nevadí. Brzy se uzdravíš, paní doktorka se o to postará.“ Vrhl na Luisu rychlý pohled, ale hned ho zase upřel na štěně. „Je totiž ve své práci zatraceně dobrá.“

„Děkuju za uznání.“ Luisa přihlížela, jak Lars konečky prstů neuvěřitelně jemně hladí fenku po hlavě a uších. Opět o sobě dalo vědět chvění v žaludku, ale snažila se to ignorovat.

„Říkám jen to, co je zřejmé. Je to tak, vid', Jolie? Paní doktorka Messnerová tě zase uzdraví.“

Co? Jak? O čem to ten hlas mluví? Počkat, to je ten velký mužský. Auvajs, nech toho! Nebo... jo takhle, on mě hladí. To vůbec nebolí. Já vlastně necítím bolest. Jenom když se pohnu, au, tak to nepůjde. Takže útek nepadá v úvahu. Kde to vlastně jsem? Vidím plastové stěny, ale tam nahoře je všechno otevřené a... Jejída, to je opravdu ten mužský. Je to strašný ooobr. Tváří se ale přátelsky a velká ruka, která k němu patří, nedělá nic špatného. Jen mě hladí, teď zrovna na uchu. To mi nepřipadá

nebezpečné, vlastně je to docela příjemné. Ano... docela příjemné... Jsem tak unavená. Možná bych si měla... schrupnout...

„Co nevidět usne,“ předpověděla Luisa, která teď také krátce nahlédla do boxu. „Vidíš, oči už má opět zavřené.“ S úsměvem se znovu odsunula na svůj konec pohovky. „Tú paní doktorku bys měl raději vynechat. Ještě jsem nedokončila disertační práci a vůbec...“

„Jsem přesvědčený, že titul budeš mít vyrytý na cedulce na dveřích ordinace rychleji, než ostatní lidé vůbec dokážou vyslovit ‚disertační práce‘,“ přerušil ji. „Podle toho, jak rychle jsi dokončila studium a vše kolem toho, to teď pro tebe bude už hračka.“

„No, tak jednoduché to zase není.“ Se smíchem vstala, protože v tu chvíli zazvonil malý zvonek na dveřích a prozradil, že někdo vstoupil do ordinace. „Doufám, že to není nějaký pozdní pacient, který tu ještě viděl svítit, ale naše pizza.“

KAPITOLA 2

Luisa zívla a vklouzla do čistých džínů a bílé halenky, jejíž rukávy si vyhrnula až k loktům. Bylo teprve šest hodin, ale ona to už v posteli nemohla vydržet. Měla by konečně doplnit ty složky pacientů. Včera večer to nestihla, protože když kurýr doručil pizu, dívali se s Larsem na počítači v kanceláři na starý gangsterský film. Rozhovor pak v podstatě ustal a ustoupil kamarádskému tichu, které velmi dobře znala z dřívějšíka. S Larsem se vždy dalo příjemně mlčet.

V jednu chvíli si zdříml – není divu, měl přece za sebou dlouhou, vyčerpávající cestu autem. Přikryla ho vlněnou dekou a odešla nahoru do malého bytu. Dlouho nemohla usnout, na to byla příliš neklidná. Přičítala to obavám o své dva chlupaté pacienty, ale kdyby byla upřímná, musela by přiznat, že je prostě rozrušená z toho, že Lars Verhoigen je s ní pod jednou střechou – i když právě spí.

Nepřísahala snad, že už si ho v žádném případě nepustí do života? To se jí honilo hlavou, když si čistila zuby a dala vařit vodu na dva šálky kávy. A teď tu strávil noc! Sice pouze na jejím gauči a jen kvůli té malé fence, o kterou se bál, ale i tak...

Včera večer si spolu rozuměli. Až moc, varoval ji tichý hlásek rozumu v hlavě. Vždycky pro ni bylo až příliš snadné mít Larse ráda...

nebo dokonce i mnohem více než to. Byl o deset let starší než ona, stejně jako její bratr Alex, s nímž Larse vždy spojovalo upřímné přátelství. Jako dítě se na něj dívala jako na druhého, zábavného a občas trochu drsného bratra nebo bratrance. Později, když byla v pubertě, ale on už dosáhl dospělosti, se všechno změnilo. Nedokázala přesně říct, kdy přesně se do něj zamilovala, jestli to tak bylo vždycky, nebo zda ten pocit narůstal pomalu, či přece jen vznikl spíš spontánně. Ve čtrnácti letech se bušení srdce v jeho přítomnosti už nedalo ignorovat a nejpozději v patnácti se jí city k němu usadily v srdci s nezlomnou jistotou, že pro nikoho jiného tam už není místo.

Stále nevěděla a nikdy se ho nezeptala, jestli už tehdy věděl, nebo alespoň tušil, co k němu cítí. Pokud ano, rafinovaně si to nechal pro sebe.

V těch dnech byl jako motýl, který poletuje z květiny na květinu, od jednoho povrchního vztahu ke druhému – s plným nasazením a s odpovídající pověstí, která ho předcházela, kamkoli se vydal. Zlomyslné jazyky tvrdily, že se chová jako jeho otec, ale byl tu jeden rozdíl: Lars Verhoigen si nikdy nic nezačal se dvěma ženami současně a žádnou nikdy nepodvedl. Opustit ji, když už toho měl dost, to ano, ale neúcta, kterou jeho otec projevoval jak vůči manželkám, tak i všem milenkám, byla Larsovi cizí.

Larsovu životní cestu dlouho dláždila zlomená srdce dívek a žen, stejně jako drby o jeho prostopášném životním stylu. Ke každodenním zprávám o Larsi Verhoigenovi patřily večírky, někdy spojené s konzumací alkoholu, jindy i drog, nevhodné chování, rvačky a někdy vtipné nebo bezmyšlenkovité a hloupé žertíky. Nějakou dobu do svých neplech zatahoval i Alexe, a občas došlo dokonce na udání kvůli výtržnostem na veřejnosti a podobným věcem. Alex se však díky podpoře rodiny rychle vzpamatoval, zatímco Lars dál dělal jeden průšvih za druhým, i když nikdy nešlo o nic opravdu vážné-

ho. Teprve když už dávno dovršil dvacet pět let, začal být rozumnější, alespoň pokud šlo o dodržování zákonů. Na jedné straně se o to pravděpodobně postaral i Alex, který byl v té době již v polovině studia práv, a na druhé straně možná i různá kázání a pomoc, jež Luisini rodiče Larsovi poskytovali. Vždy ho měli rádi a viděli v něm víc než jen rebelantského bohatého synka a dědice Carla Verhoigena a snažili se mu vytvořit rodinné zázemí.

To samozřejmě vedlo k tomu, že Luisa byla s Larsem vždy v úzkém kontaktu. Bylo zajímavé, že jí ani starší sestre nikdy nedělal žádné milostné návrhy, i když jinak si rozhodně nic neodpíral. A u toho by také nejspíš zůstalo, kdyby se sama jednoho dne nerozhodla chytit býka za rohy...

Luisa nalila kávu do hrnku a odnesla ho dolů, ale pak se zastavila ve dveřích své kanceláře jako přimrazená. Pohled, který se jí naskytl, způsobil, že se jí v žaludku opět rozbouřilo obtížné chvění, nemluvě o vlnách horka, které zaplavovaly zbytek jejího těla. Velmi, velmi tiše a opatrně přistoupila blíž.

Lars se zachumlal pod vlněnou přikrývku. Ležel na břiše, nohy mu vyčnívaly trochu přes opěrku. Pravá paže mu visela z gauče dolů, ruka spočívala v boxu velmi blízko u Jolie. Fenka spala stejně tvrdě jako on, ale čenich strčila Larsovi pod malíček a prsteníček.

Luisa se kousla do rtu. Jak by proboha mohla takovému pohledu odolat? Téměř násilně se od něj odtrhla, přistoupila ke stolu, odložila hrnek s kávou a zapnula počítač. Musela pracovat, i když vlastně nevěděla, jak se tu má soustředit.

* * *

Lars nejméně deset minut sledoval Luisu, jak soustředěně pracuje, a snažil se nedat najevo, že je už vzhůru. Ponořila se do nějakých

poznámek, pravděpodobně do údajů o pacientech, o nichž mluvila včera večer a které už chtěla mít zanesené v počítači. Přitom se zas a znovu mírně mračila, trochu krčila nos nebo se kousala do dolního rtu – stejně jako kdysi. Její mimiku i po všech těch letech dobře znal a i dnes mu mimoděk vykouzčila úsměv na tváři.

Dávno věděl, že Luisa Messnerová je něčím výjimečná. Nejen proto, že už v dětství začala ošetřovat malá zraněná zvířata, ale i kvůli tomu, že byla vysoce inteligentní, měla nadprůměrnou schopnost zorientovat se v problému a vždy si ambiciózně šla za svými cíli. Dlouho, velmi dlouho dokázal ignorovat skutečnost, že s tím svým souměrným obličejem, kudrnatými blondatými kadeřemi a štíhlou, ale zároveň na těch správných místech zaoblenou postavou byla nesmírně hezká. Alespoň se o to ze všech sil snažil. Nejenže dal slib svému nejlepšímu příteli, ale i sám sobě přísahal, že tuhle chytrou a zároveň okouzující bytost bude respektovat pro to, čím byla: úžasnou přítelkyní a součástí jeho rodiny.

S Messnerovými nebyl pokrevně spřízněn, a přesto pro něj byli mnohem víc rodinou než jeho vlastní příbuzní. Už v raném věku svým otcem bohužel opovrhoval a matka zemřela, když byl ještě dítě. Jedinou příbuznou, kterou měl rád, byla jeho teta Marianne, mladší otcova sestra. Žila v Hamburku a občas ho přijela navštívit nebo ho pozvala k sobě domů. Jinak byl odkázán sám na sebe – dokud před několika lety, když se v USA učil stavět lodi, nepotkal nevlastního bratra Thorstena. Brzy s ním navázal velmi pevné pouto přátelství – a stal se jeho skutečným bratrem. Kdyby se však na to někdo Larse zeptal, pak by jako svou rodinu označil Alexe, jeho rodiče, prarodiče a sestry.

Navíc Luisa byla o deset let mladší než on, což samo o sobě znamenalo, že pro něj byla naprosto tabu. Vždyť ji znal už v době, kdy byla ještě v kočárku. Později ji nosil na ramenou na plážových večír-

cích nebo rodinných oslavách, vyprávěl jí všechny možné nesmysly – a také ji učil – a díval se na ni jako na to, čím bývala: jako na malou holčičku. Sladká nejmladší sestra jeho nejlepšího přítele. Skutečnost, že se z této roztomilé holčičky v určitém okamžiku stala velmi atraktivní teenagerka, však opakovaně představovala velkou výzvu pro jeho hormony a sebeovládání. V neposlední řadě proto, že nejen on, ale i Luisa se při flirtování dobře bavili. Důsledně bránil tomu, aby se z toho někdy stalo něco víc, a raději se věnoval svým často se střídajícím románkům s mladými ženami z blízkého i vzdáleného okolí Lichterhavenu, a tak získal pověst, která nebyla zrovna lichotivá, ale z jeho pohledu o to účinnější. Nějakou dobu si tohoto života – svobodného, nespoutaného, někdy divokého – opravdu užíval. Luisa v něm měla vždycky pevné místo, protože si s ní prostě dobře rozuměl – obvykle dokonce beze slova –, ale když si uvědomil, že ho přitahuje, všemu, co by následovalo, se snažil zabránit. Pak se ale v den Luisiných osmnáctých narozenin všechno změnilo.

KAPITOLA 3

O osm let dříve

„Hej, zlato, co tady venku děláš tak sama? Párty se odehrává na břehu, ne na bahnitých pláních. To bys přece měla vědět, vždyť jsi hostitelka.“ Lars přistoupil s veselým úsměvem ke štíhlé postavě v sexy krátkých modrých letních šatečkách. Stejně jako ona byl bosý a modré džíny si trochu vyhrnul stejně jako rukávy černé ležérní košile.

Zastavil se pár kroků za ní a vychutnával si Luisina půvabná záda a kudrnaté blondaté vlasy, které si dnes sepnula sponkou. Neposedné kadeře se jí vlnily na krku i za ušima.

Slunce právě zapadalo, barvilo oblohu do nesčetných odstínů od červené po fialovou a slané kaluže vody na mělčinách se pohádkově třpytily. Rackové jim létali nad hlavami, kroužili sem a tam a zas a znovu se vrhali na malé pamlsky v bahně.

„Není to nádherný západ slunce?“ zeptala se Luisa, ale přitom se k Larsovi neotočila. „Prostě jsem s ním musela být na chvíli o samotě.“

„Můžu zase odejít, jestli chceš mít klid.“

„Nemluv nesmysly.“ Stále se neotočila, ale zasmála se. „Ty jsi mě ještě nikdy nerušil.“

„Jsem rád a cítím se přímo polichocen, že mi dovolíš obdivovat tvůj západ slunce s tebou.“

„Můj západ slunce?“ Pořád se usmívala. „Nemyslím si, že mi patří.“

Věděl, že je to ďábelské pokušení, ale jejímu bezstarostnému veselí nedokázal odolat, a tak k ní pomalu přistoupil blíž. „Možná ne, ale v každém případě je stejně krásný a okouzlující jako ty.“

„Ale teď jsi sáhl už opravdu hluboko do své studnice komplimentů.“ Když se ocitl tak blízko za ní, že se jejich těla lehce dotýkala, jemně jí položil ruce na ramena. Poté, co se mu Luisa zcela samozřejmě opřela zády o hrud' a hlavu mu položila na rameno, pocítil nenápadné, ale naprosto jednoznačné mravenčení. „Čímpak jsem si takovou poctu zasloužil?“

Nasucho polkl, ale zachoval si lehký, koketní tón. „Říkám jen pravdu, nic víc. Tyhle šaty ti neuvěřitelně sluší.“

„Myslíš?“ Jen zlehka pootočila hlavu.

„Jestli chceš slyšet můj nezaujatý názor...“

„Rozhodně!“

„Jsou ďábelsky sexy.“

Zasmála se, zvedla pravý ukazováček ke rtům, lehce si ho navlhčila jazykem a pak poklepala špičkou prstu na holou kůži svého dekoltu. „Uf, to je ale žhavé!“ zavtipkovala.

Bezděčně jí sevřel ramena trochu silněji. „Přesně tak.“ Po krátké chvíli pokračoval: „Jak se teď cítíš, když jsi konečně plnoletá?“

„Nevím.“ Stále ještě se mu opírala o hrud', stejně přirozeně, jako se k němu tak ráda tulila jako malá holčička. Až na to, že teď už nebyla dítě. Její tichý smích se změnil v povzdech. „Všechno je vlastně pořád stejné, ale zároveň se to změnilo.“

„Změnilo v jakém smyslu?“

„Ani nevím. Nebo ano – myslím si, že jsem teď připravená udělat některá rozhodnutí, ke kterým jsem musela nejdřív dospět.“

„Myslíš asi stát se plnoletou. Protože ani v osmnácti letech ještě nejsi úplně dospělá.“

Zahihňala se. „I když proti tobě dospělá jsem.“

„Auvajs!“ Přehnaně prudce sebou trhl, ale pak se usmál. „Zásah. A jaká to jsou rozhodnutí, jestli se smím zeptat?“

„To se včas dozvíš.“ Znovu otočila hlavu tak daleko, aby se na něj mohla koutkem oka podívat. „Asi bych se už měla vrátit. Je to přece moje oslava. Jenomže...“

„Co?“

Otočila se k němu a dovolila mu, aby jí rukama zlehka objal boky. „Nechci odsud odejít – alespoň zatím ne.“

Při pohledu do jejích hřejivých hnědých očí se mu hrdlo trochu sevřelo. „Tak tedy zůstaň.“ Nemohl zabránit tomu, aby mu hlas neklesl o jeden tón a nezněl trochu chraptivě. „Jak jsi řekla, je to tvůj večírek. Můžeš to oslavit kdekoli a jak chceš.“

Zapadající slunce bylo nyní přímo za ní a koupalo Luisu a vše kolem ní v rudozlatých paprscích.

„Dobře.“ Lehce se usmála. Viděl, jak jí krční tepna rychle a prudce pulzuje, což se mu líbilo, ale zároveň ho to nevýslovně znepokojovalo. „Proč jsi za mnou přišel? Myslela jsem, že ti Alex svěřil grilování.“

„To ano, ale pak pár lidí tvrdilo, že neumí ugrilovat pořádný steak, a znáš přece svého bratra. Takové výzvě se prostě musí postavit. Tím moje otrocká služba zase skončila.“

„Typický Alex.“

„A tak jsem si myslel, že se podívám, co dělá oslavenkyně sama venku na bahnitých pláních, a taky že ti předám narozeninový dárek.“

„Ty máš pro mě dárek?“ Oči se jí rozzářily. „Ale už jsi přece přispěl do toho velkého prasátka, do kterého si spořím na studium. Alespoň na kartičce stojí tvoje jméno.“